

Arrest

nr. 240 587 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat J. VAN LAER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. G. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Welayati in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. U verklaart dat u ongeveer 19 jaar oud bent. U ging naar school en hebt na examens drie leerjaren mogen overslagen, waardoor u op 9 jaar tijd uw lager én middelbaar

onderwijs hebt afgerond. U volgde tevens privé-cursussen in Jalalabad en Koranstudies in de madrassa, waar men u ook vertelde over de jihad. Nadat u het middelbaar had afgemaakt deed u mee aan het Konkur-examen dat in Afghanistan toegang biedt tot voortgezet onderwijs. U deed ook mee met het ingangsexamen voor de hogeschool NIMA in Kabul. U kreeg te horen dat u voor NIMA geslaagd was en vertrok naar Kabul voor een opfrissingscursus Engels die de eigenlijke studies vooraf zou gaan. Omdat u in Kabul op kot was gegaan ging u niet meer naar de lessen in de madrassa. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban die u verbood nog langer bij ongelovigen gemengd onderwijs te volgen aan een Amerikaanse universiteit NIMA. U moest terug naar de Koranstudies die u de rug had toegekeerd, zoniet zou men u met de dood bestraffen. Uw vader ging te rade bij de andere stamoudsten in het dorp, maar iedereen was het eens dat u terug moest keren naar de madrassa. Na uw terugkeer in het dorp had u een gesprek met de mollah, tevens de leraar van de madrassa. U sprak vol lof over de Amerikanen, wat de mollah kwaad maakte. U moest zich de volgende dag weer melden in de madrassa. In plaats van Koranstudies ging het alleen nog over de jihad. U kreeg ook gruwelijke beelden te zien van onthoofdingen, en werd daardoor onwel. U bracht uw ouders op de hoogte en zij oordeelden dat het voor u veiliger was om het land te verlaten. Ze regelden uw vertrek met een smokkelaar en verliet Afghanistan en reisde via diverse andere landen naar België waar u toekwam op 08 december 2015. U vroeg in België asiel aan op 10 december 2015. Na uw vertrek heeft uw vader voorgewend dat hij u zocht, en een document laten opstellen door de malik en de stamoudsten dat bevestigt dat u bent weggelopen en dat wie u vond u mocht uitleveren aan de taliban.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een puntenblad en certificaat van het middelbaar onderwijs, studentenkaarten van het NIMA en de madrassa, de resultaten van het Konkur-examen, certificaten van de cursussen die u hebt gevolgd in Jalalabad, een dreigbrief van de taliban, een brief van uw school die bevestigt dat u drie jaar hebt overgeslagen, de brief waarin de ouderen bevestigen dat uw vader heeft gezegd dat u bent weggelopen en dat men u mag uitleveren, foto's van uw studententijd in Kabul, en de enveloppes waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België.

Op 22 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 25 november 2019 velde de RvV een arrest waarin u de Vluchtelingenstatus niet werd toegekend, maar de beslissing werd vernietigd in zoverre u de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De RvV motiveerde daarbij dat er onvoldoende actuele informatie aanwezig was in het administratief dossier om dit deel van de beslissing te schragen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 09 februari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 §2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2016 verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat aantast. U blijft nochtans volharden dat uw eigenlijke leeftijd lager ligt dan wat bleek uit het leeftijdsonderzoek (CGVS, p.3,22). Dat leeftijdsonderzoek sluit trouwens naadloos aan bij de leeftijd op de officiële documenten die u heeft voorgelegd: volgens uw taskara was u 15 jaar in 2010 en zou u dus inderdaad 20 jaar oud geweest zijn op het ogenblik dat u asiel heeft gevraagd in België. Volgens u heeft men bij het uitreiken van het taskara een schatting gemaakt van uw leeftijd (CGVS, p.22) en staat uw leeftijd daarom

verkeerd op alle officiële documenten. U heeft van de directeur van uw school ook een handgeschreven briefje gekregen dat dit bevestigt. De authenticiteit van deze brief kan op geen enkele wijze nagegaan worden, daar het louter een handgeschreven document betreft dat eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld kan zijn. Het Commissariaat-generaal schikt zich dan ook naar het leeftijdsonderzoek dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft laten uitvoeren en besluit dat de meest waarschijnlijke uitleg is dat op uw officiële documenten uw daadwerkelijke leeftijd staat, die hoger ligt dan uw verklaarde leeftijd.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig. Om te beginnen is u gevraagd waarom u aan de madrassa religieuze studies deed. U geeft een antwoord dat de indruk wekt van een algemene interesse: "Heilige koran is ons religieuze boek, en ik wou dit studeren en over religie en theologie enzo." (CGVS, p.6). Er is u gevraagd of het voltooiën van deze vorming u een eretitel of diploma zou opleveren, waarop u aangeeft dat u een tulband zou mogen dragen (CGVS, p.6). Ook daaruit blijkt niet dat u vanuit een sterke overtuiging of uit carrièreoogpunt deze studies volgde. Het mag dan ook verbazen dat u later in het gehoor een beeld schetst van het schrikbewind dat de leraar in de madrassa voerde. U zegt dat qari N. (...) u slaag gaf voor de minste fout en dat u bang voor hem was (CGVS, p.19). Het is dan ook vreemd dat u deze lessen bleef volgen. Daarbij moet ook verwezen worden naar uw verklaring dat u in Jalalabad een cursus Engels bent gaan volgen nadat u bij vader was gaan klagen over de leraar Engels in uw school. Niet alleen liet uw vader u naar die cursus gaan omdat de leraar u had geslagen, maar hij kocht ook een fiets voor u zodat u makkelijk naar de stad kon gaan (CGVS, p.12). Het is vreemd dat uw doortastende vader u dan jarenlang liet mishandelen door qari N. (...). In uw lokale madrassa waren er maar drie studenten die hetzelfde deden als u, verklaart u (CGVS, p.14), wat er toch op wijst dat deze studie eerder de uitzondering dan de regel was in uw dorp. Dat u in die omstandigheden zonder een specifiek doel, gewoon om u te verdiepen in uw geloof, bleef doorzetten met uw studie is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk. Verder moeten twijfels geuit worden bij uw verklaring "Madrassa is koran vertalen in Pashto." (CGVS, p.4). In Afghanistan bestaat religieus onderwijs doorgaans uit het reciteren en memoriseren van koranverzen. De koran wordt in de islam beschouwd als een heilige tekst, door God zelf gegeven en daarom spitst de studie zich toe op de originele Arabische tekst, de taal waarin de koran werd geopenbaard. In 2009 eiste de openbare aanklager in Afghanistan nog de doodstraf tegen een man die de Koran had vertaald naar het Dari (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Afghans Face Death Over Quran Translation'). Dat u dus het religieuze onderricht in de Afghaanse madrassas als vanzelfsprekend gelijkstelt met het vertalen van de koran uit het Arabisch roept dan ook de nodige twijfels op. Bovendien zaait het ook ernstige twijfels over uw daadwerkelijke betrokkenheid bij deze madrassa terwijl u net aan deze madrassa uw problemen verbindt.

Verder blijkt uit uw spontaan relaas dat u geen enkel probleem kende voor u in Kabul ging studeren. Dit hoewel u in Jalalabad een cursus Engels ging volgen (CGVS, p.12), wat onder conservatieve mollahs vermoedelijk ook niet wordt toegejuicht, en in de stad ook cursussen volgde bij de Duitse ngo Mediothek (CGVS, p.20) hoewel de aanwezigheid van net dat soort buitenlandse organisaties de taliban een doorn in het oog is. U hebt uw school afgemaakt en deed mee aan de toelatingsproef voor voortgezet onderwijs, het Konkur (CGVS, p.17). Dat is een duidelijke blijk van interesse in een wereldlijke studie, maar hoewel dergelijke examens openbaar zijn, zorgde dat ook niet voor problemen. U deed ook mee aan het toelatingsexamen voor de hogeschool NIMA (CGVS, p.6). Toen u slaagde voor dat examen was het in uw dorp algemeen geweten dat u in Kabul zou gaan studeren (CGVS, p.20). Toch kreeg u opnieuw geen enkele negatieve reactie vanuit de madrassa of de taliban. U studeerde al ongeveer 2 maanden in Kabul toen uw familie plots een dreigbrief kreeg van de taliban (CGVS, p.13). Het is toch vreemd dat de taliban geen enkel bezwaar hadden tegen al uw eerdere activiteiten die men zou kunnen beschouwen als strijdig met de waarden van de religieuze hardliners, tot u verhuisde naar Kabul en niet meer naar de madrassa ging.

Hoewel het Commissariaat-generaal niet wil betwisten dat u inderdaad aan het NIMA bent gaan studeren, moet toch worden opgemerkt dat u zowel bij DVZ als het CGVS de verkeerde omschrijving "Amerikaanse universiteit" gebruikt (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.5,7). Het gaat in werkelijkheid om een Afghaans instituut voor hoger onderwijs. Het is waar dat ze lesgeven in het Engels, om beter aansluiting te vinden bij het internationale organisaties, maar dit instituut is met steun van de Wereldbank opgericht door het Afghaanse ministerie voor Onderwijs (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Management Institute Boosts Work Prospects and Development'). U geeft zelf ook aan dat er geen Amerikaanse leraars zijn op het NIMA (CGVS, p.7). Ook de naam van de directeur kent u: meneer S. (...) (CGVS, p.16). S. S. (...) is een naam die ook een Afghaanse, eerder dan een Amerikaanse achtergrond doet vermoeden. Het gaat dus om een Afghaanse hogeschool. Dat u desondanks bij herhaling het NIMA typeert als een Amerikaanse universiteit, wekt toch wel verwondering. Het is ook door deze typering dat u met qari N. (...) in een

gesprek verwikkeld geraakte over de invloed van de Amerikanen in Afghanistan (CGVS, p.7). Dat gesprek was eigenlijk zonder voorwerp, aangezien u er gewoon op had kunnen wijzen dat het om een Afghaanse school ging, en geen Amerikaanse. Dat u deze mollah, die u al geruime tijd over de jihad vertelde tijdens de lessen (CGVS, p.7), die u sloeg, waarvoor u bang was en die u zou kunnen vermoorden als u met hem discussieerde (CGVS, p.19) toch probeerde overtuigen van de goede intenties van de Amerikanen, is ronduit ongeloofwaardig. Men mag niet vergeten dat u net was bedreigd door de taliban op dat ogenblik (CGVS, p.7). Bovendien moet opnieuw verwezen worden naar uw leeftijd, alsook naar uw opleidingsniveau. Door uw profiel moet de kans namelijk onbestaande geacht worden dat u niet zou weten dat de taliban ideologisch lijnrecht tegenover de Amerikanen staan. Dat u in dergelijke omstandigheden zo roekeloos zou zijn om het voor de Amerikanen op te nemen in een gesprek met qari N. (...) wordt dus niet aannemelijk geacht. Uw verklaring dat u niet kon voorspellen dat u problemen zou krijgen (CGVS, p.17) dient ook sterk te worden gerelativeerd. Aangezien qari N. (...) zijn lessen verdeelde tussen Koranstudie en preken over jihad (CGVS, p.7) zou u redelijkerwijs hebben kunnen vermoeden dat hij, de Afghaanse context indachtig, avers zou staan tegenover Westerse invloeden in het land. Dat lessen over de heilige Koran belangrijk zijn voor elke moslim (CGVS, p.17) moet ook correct gekaderd worden: uit het feit dat jullie slechts met drie deze lessen volgden (CGVS, p.14) blijkt duidelijk dat de meeste van uw leeftijdsgenoten voldoende hadden aan de diverse religieuze vakken die jullie op school kregen (CGVS, p.19). Dergelijke koranstudies zijn dus duidelijk niet vereist van elke jongeman in uw streek. U heeft dus geen voldoende antwoord gegeven op de vraag waarom u niet eerder ingreep als duidelijk werd dat de madrassa propaganda voerde voor de jihad in Afghanistan. De kern van het probleem is volgens u echter niet de discussie over de Amerikanen in uw land, maar dat u de religieuze studies stopzette om andere studies te gaan doen (CGVS, p.20). Dat is ook de reden dat u niet de plaats in Kandahar kon opnemen die u bij het Konkur had veroverd (CGVS, p.20). Dat is echter niet wat u verklaarde bij DVZ: u zei toen dat u de plaats niet kon verzilveren omdat de veiligheidstoestand dat niet toeliet (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bent daarmee ook geconfronteerd, en zegt dat het gaat om een vergissing van onzentwege. U bent zeker dat u hebt uitgelegd dat u het Konkur eerst heeft afgelegd, maar dat de resultaten pas later zijn toegekomen, en dat u de religieuze studies niet mocht stopzetten om wereldlijke studies te gaan doen (CGVS, p.17). Doorheen uw gehoor op het CGVS gaf u blijk van een assertieve houding tegenover de tolk, en u opteerde er na de pauze voor om verder te gaan met dezelfde tolk, onder voorbehoud van het recht om in het Engels uw eigen vertaling te geven als en wanneer u dat nodig vond (CGVS, p.8-9). Het is dan ook vreemd dat u deze correcties niet aanbracht tijdens dat interview bij DVZ, dat u is voorgelezen in het Pashto en door u werd ondertekend (DVZ, Vragenlijst CGVS), en dat u deze correctie ook niet ter sprake bracht in het begin van uw gehoor op het CGVS, hoewel u verschillende andere details hebt rechtgezet.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat u niet goed op de hoogte lijkt van de inhoud van de dreigbrief die aan uw familie werd bezorgd: gevraagd naar de inhoud ervan heeft u enige tijd nodig om dit schrijven te lezen. Als het Commissariaat-generaal een volgende vraag stelt, zegt u nog niet klaar te zijn met de brief en leest u nog verder alvorens de inhoud ervan samen te vatten, waarbij u dan nog het belangrijke element vergeet dat u in de brief met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.13). Volgens u zou u vanwege het stoppen met de Koranstudies gestraft worden volgens de sharia (CGVS, p.13). Gevraagd of dergelijke studies dan verplicht zijn volgens de sharia, moet u toegeven dat u dat niet weet, maar dat het voor u wel verplicht is omdat u naar de madrassa ging en daarom niet mocht stoppen (CGVS, p.14). Als het verlaten van de madrassa verboden was, is het toch vreemd dat u dat niet op voorhand werd duidelijk gemaakt. Het zou ook opmerkelijk zijn dat zich zoiets nooit eerder voerde, dat een leerling van de madrassa door een of andere speling van het lot zijn studies moest onderbreken. U licht dan toe dat jullie slechts met drie deze vertaling deden waarvan niemand gestopt is, en dat de andere leerlingen allemaal kleine kinderen zijn, terwijl u eerder had geschat dat de madrassa zo'n 50 leerlingen telde (CGVS, p.14) en er slechts één leraar was voor alle 50 leerlingen (CGVS, p.14). U kan ook niet veel vertellen over de andere leerlingen, wat u wijt aan het leeftijdsverschil tussen u en hen (CGVS, p.15). U kent dus niemand van de madrassa die enige problemen heeft gekend (CGVS, p.14). Hoewel de taliban u in de dreigbrief met de dood bedreigen, heeft u nooit persoonlijk dreigementen ontvangen (CGVS, p.17), zelfs niet nadat u zich openlijk had uitgesproken voor de Amerikanen, kort nadat de dreigbrief was toegekomen (CGVS, p.7). Na uw vertrek zijn de taliban wel naar de mollah gegaan om hem te zeggen dat zij u zouden vinden en doden (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat de taliban, die volgens u vrij spel hebben in uw dorp (CGVS, p.16) en die uw zaak blijkens de dreigbrief toch zeer ernstig nemen, zich enkel indirect tot u richten.

Het is ook zeer eigenaardig dat u verklaart dat uw vader, een van de stamoudsten in uw dorp, unaniem van de andere stamoudsten te horen kreeg dat de taliban gelijk hadden en dat u moest terugkeren naar de madrassa (CGVS, p.15). Volgens u is het in het dorp ook geweten dat men in de madrassa oproept tot jihad, maar durft niemand daartegen optreden (CGVS, p.16). Hier moet toch herhaald worden dat

deze reputatie van de madrassa als propagandamachine voor de heilige oorlog moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen dat u geen problemen kon voorzien (CGVS, p.17), zelfs niet als u de foute informatie verspreidde dat u aan een Amerikaanse universiteit in Kabul studeerde (CGVS, p.7). Voorts moet gewezen worden op de context van het Afghaanse conflict. U geeft zelf het voorbeeld van de Hami Shaib-madrassa, waar de politie is binnengevallen (CGVS, p.15-16). Een snelle zoektocht bracht gelijkaardige gevallen uit Nangarhar aan het licht (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde artikels 'Protests erupt against Nangarhar Police' en 'Seven terrorists detained in Nangarhar'). Het is dus duidelijk dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de religieuze scholen in het oog houden. Bijgevolg moeten toch de nodige twijfels geuit worden bij het gedoogbeleid dat u beschrijft in uw dorp. De regering zou uw dorpsgenoten kunnen verdenken van samenheulen met de taliban. De vraag is u gesteld of het niet gevaarlijk was dat men in die madrassa tot jihad oproept. U antwoordt dat de politie er nooit is binnengevallen (CGVS, p.15-16). Gevraagd of de invallen in andere religieuze scholen niet tot voorzichtigheid leidde, verwijst u naar andere activiteiten van de taliban zoals aanslagen en gevechten (CGVS, p.16). Daarmee stelt u passieve steun aan een propagandacentrum van de taliban gelijk aan de guerrillatactieken van de talibanstrijders, wat toch een zeer ontwijkend antwoord is. Zelfs indien het CGVS geloof zou hechten aan de invloed van de taliban, moet ook worden opgemerkt dat u verklaart dat u na uw terugkeer alleen nog les kreeg over de jihad: "En dan vanaf de volgende dag als ik naar de madrassa ging werd er altijd over jihad gepraat. Dat het onze plicht is enzo en dan na een tijdje begonnen ze ons videos te tonen waar mensen de anderen onthoofden." (CGVS, p.7). De stamoudsten waren het eens dat u uw religieuze studies moest verder zetten, volgens u (CGVS, p.15). Het is dan ook bizar dat qari N. (...) deze studies en uw vertaalwerk zelf zou stopzetten om u te laten focussen op de jihad, en dat de stamoudsten het daarmee eens zouden zijn. Verder valt moeilijk in te zien waarom men zou proberen om u, een voorstander van de Amerikaanse interventie, met dergelijke methodes te overtuigen van de noodzaak van jihad.

Tot slot zijn ook uw verklaringen wat betreft de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig en evenmin consequent. U benadrukt in het begin van het gehoor op het CGVS dat u tijdens het eerste interview bij DVZ niet hebt kunnen vertellen wat er zich heeft afgespeeld na uw vertrek (CGVS, p.2). Daarnaar gevraagd vertelt u dat de taliban u na uw vertrek vogelvrij hebben verklaard. Uw vader zag zich genoodzaakt te doen alsof u was weggelopen. Verder weet u niet wat er gebeurd is, want uw familie vertelt u dat niet (CGVS, p.13). Uw familie wilde u zelfs niet vertellen over de dood van uw oudste broer (CGVS, p.10), maar u weet wel dat zij een week nadat u daarvan hoorde zijn verhuisd naar Khewa (CGVS, p.11). Beide enveloppes die u neerlegt zijn volgens het retouradres nochtans uit Behsud verstuurd, niet uit Khewa. Uw familie heeft namelijk in juli 2017 nog de nodige documenten opgestuurd om uw asielaanvraag te ondersteunen, zo blijkt uit de enveloppe van DHL. Het is sowieso vreemd dat zij deze documenten opsturen maar u verder in het ongewisse laten over hun toestand. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en u weet dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat uw familieleden alle nodige documenten opsturen, maar verder geen informatie met u willen delen, betekent dat zij zonder logische redenen uw toekomst op het spel zetten door een zwijgcomplot. Uw verklaringen daarover zijn is dus ook weinig geloofwaardig.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV in arrest nr.229.220 van 25 november 2019.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De dreigbrief van de Taliban is enkel gelinkt aan uw asielrelaas, hetgeen op basis van bovenstaande vaststellingen reeds ongeloofwaardig bevonden werd. Bovendien kan de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze nagegaan worden, daar het louter een handgeschreven document betreft dat eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld kan zijn. De certificaten van de diverse cursussen die u volgde, alsook het puntenblad, certificaat van uw secundair onderwijs en de uitslag van uw Konkur-examen hebben geen betrekking op de door u beweerde vervolgingsfeiten en zijn slechts een indicatie van uw herkomst en onderwijsniveau, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Hetzelfde moet gezegd worden van de foto's die u voorlegde van uzelf in Kabul en de studentenkaart van het NIMA. De brieven die u voorlegde die zouden bevestigen dat u 3 jaar hebt overgeslagen op het middelbaar, en dat uw vader publiekelijk heeft verkondigd dat u bent weggelopen dat hij uw bestraffing door de taliban niet in de weg staat, zijn gesolliciteerde documenten. Uit de vertaling blijkt immers dat deze zijn opgesteld op zijn vraag. Zeker in het licht van uw verklaring dat uw vader als stamoudste optreedt (CGVS, p.15), waardoor het hem niet moeilijk zou vallen om dergelijke documenten te laten opstellen, moet dus worden gewezen op de geringe bewijswaarde ervan. Meer in het algemeen benadrukt het Commissariaat-generaal nog dat uit onderzoek is gebleken dat documenten uit Afghanistan slecht weinig bewijskrachtig zijn (zie de aan het administratief dossier

toegevoegde COI-focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten'). Tenslotte hebt u ook nog een leerlingenkaart van de madrassa neergelegd die, zo ze al authentiek zou zijn, slechts een indicatie vormt voor het feit dat u ooit religieuze studies hebt ondernomen. Verder heeft dit document geen enkele betrekking op de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Het Commissariaat-generaal wil tenslotte ook nog opmerken dat u tijdens het gehoor aangaf niet tevreden te zijn over de tolk (CGVS, p.7,8,9). U hebt tijdens de pauze met uw raadsman kunnen overleggen (CGVS, p.8) en hebt ervoor gekozen om het gehoor verder te zetten en om aan te geven wanneer u het niet eens was met de vertaling (CGVS, p.9). Op het einde van het gehoor gaf u aan dat u de tolk goed had begrepen (CGVS, p.22) en dat u, behalve een enkele foute woordkeuze van de tolk, tevreden was van zijn inspanningen (CGVS, p.23). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat er geen reden is om te geloven dat de tolk een negatieve impact had op uw mogelijkheid om uw relaas te doen en benadrukt dat ook de RvV zich in deze zin heeft uitgesproken in arrest nr.229.220 van 25 november 2019.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze

gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn.

Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviséerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande man (CGVS, p.12) die, gelet op uw leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U spreekt immers Pashto en hebt ook Dari geleerd op school, wat betekent dat u vertrouwd bent met beide Afghaanse landstalen (CGVS, p.5). U heeft het middelbaar onderwijs met vrucht voltooid en omdat u driemaal voor examens bent geslaagd waardoor u een jaar mocht overslaan, kon u dit afwerken op 9 jaar tijd (CGVS, p.12). U bent vervolgens geslaagd voor het Afghaanse staatsexamen, het zgn 'Kankur' (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en ook voor het toegangsexamen van de hogeschool NIMA in Kabul (CGVS, p.6). Deze laatste toelatingsproef hebt u afgelegd in het Engels (CGVS, p.5), een taal die u niet alleen op school leerde, maar ook hebt kunnen bijschaven tijdens een privé cursus in Jalalabad (CGVS, p.12), waarvan u een certificaat hebt neergelegd. U heeft doorheen het gehoor ook verschillende malen uw eigen vertaling gegeven in het Engels (CGVS, p.4,6,8,11,14) waardoor het geen twijfel lijdt dat u deze taal inderdaad goed beheerst. Hier kan ook nog aan worden toegevoegd dat u het Arabisch voldoende begrijpt om te kunnen vertalen naar uw moedertaal, het Pashto (CGVS, p.6). Behalve uw uitstekende talenkennis hebt u in Jalalabad ook nog andere buitenschoolse cursussen gevolgd: u kreeg er computerlessen en leerde journalistiek (getuige de door u neergelegde documenten). Dat betekent niet alleen dat u goed vertrouwd bent met de stad, maar dat u daar met sterke troeven de arbeidsmarkt kan betreden. Hoewel u beweert dat u alleen naar de cursus ging in Jalalabad en daar nooit iemand hebt leren kennen (CGVS, p.12) blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat u op Facebook toch verschillende vrienden hebt die in Jalalabad zeggen te wonen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots), waardoor ernstige bedenkingen gemaakt moeten worden bij deze bewering. U hebt trouwens ook minstens één Facebookvriend die studeert aan het NIMA, wat er op wijst dat u ook daar nog een communicatiekanaal openhoudt. Dit hoewel u desgevraagd antwoordde: "Ik bleef daar in totaal 2 maanden in de klas. De meeste klasgenoten waren meisjes, alleen 3 jongens." (CGVS, p.13). Ook dit versterkt het vermoeden dat u over uw connecties op zijn minst onvolledige verklaringen hebt afgelegd. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad Jalalabad en uw eerdere activiteiten daar beschikt u zonder enige twijfel over de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving. U kan voorts rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. De sociale en economische status van uw familie blijkt duidelijk uit het feit dat zij volgens uw verklaringen ongeveer 10 jerib land in bezit hebben in Behsud en 4 jerib in Khewa (CGVS, p.9). Uit officiële gegevens van de Afghaanse

overheid blijkt dat meer dan de helft van de bevolking geen landbouwgrond bezit en dat slechts een klein aandeel van degene die grond bezitten meer dan 6 jerib in eigendom hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012'). U hebt nog steeds contact met uw vader (CGVS, p.10,13), die bovengemiddeld veel grond bezit en dus redelijkerwijs verwacht kan worden u opnieuw financieel te ondersteunen, net zoals hij dat al eerder deed toen u in Kabul op kot zat (CGVS, p.3,6,7) of wanneer u behoefte had aan bijkomend onderricht in Jalalabad (CGVS, p.12). Het feit dat uw verwanten nog steeds in de nabijheid van Jalalabad wonen (CGVS, p.11) versterkt deze inschatting nog verder. U was in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Uit niets blijkt dat een hervestiging in Jalalabad een onredelijke beproeving voor u zou zijn: uw talenkennis, uw opleidingsniveau, uw vrienden en familie die er wonen en werken maken dit een duidelijke mogelijkheid. Men moet dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat zoiets niet mogelijk was voor u, enerzijds omdat de taliban u overal in Afghanistan zou vinden en vermoorden en anderzijds omdat uw familie volledig afhankelijk is van de gronden die uw vader bezit (CGVS, p.21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er werd eerder tevens uiteengezet dat de gronden die uw vader bezit indicatief zijn van een hoger dan gemiddeld inkomensniveau. Zij versterken dus de beoordeling dat u in Jalalabad terecht kan, eerder dan deze te weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 20 en 21 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van "de (d)eonologie voor het tolk- en vertaalwerk". In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven", van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.1 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-32). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar het vertrouwensbeginsel. Dit onderdeel van de middelen is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de motieven van de door haar op 22 januari 2018 genomen beslissing ten aanzien van verzoekende partij herneemt. De Raad onderstreept dat deze motieven reeds integraal werden bevestigd in het arrest nr. 229 220 van 25 november 2019 en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekende partij de vluchtelingenstatus weigerde omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas. De Raad wijst erop dat, aangezien door verzoekende partij geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State, dit arrest definitief is en gezag van gewijsde heeft. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift dan ook volhardt in haar asielrelaas en desbetreffend de argumenten herhaalt die eerder werden ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend in het kader van het beroep tegen de beslissing van 22 januari 2018, duidt de Raad erop dat het louter hernemen van deze argumenten die eerder reeds werden behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen ander licht kan werpen op de eerder gemaakte beoordeling.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij inmiddels “een zeer Westers profiel” heeft en in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende stukken voegt die moeten aantonen dat zij reeds goed geïntegreerd is, Nederlands spreekt en werkt (bijlage 8 van het verzoekschrift) en tevens verwijst naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* d.d. 30 augustus 2018 (bijlage 2 van het verzoekschrift) waarin gesteld wordt dat ‘verwesterd zijn’ een risicoprofiel vormt, bemerkt de Raad dat in de UNHCR richtlijnen inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als “verwesterd” worden beschouwd, doch dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Evenmin worden concrete elementen bijgebracht waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïntegreerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat zij in België goed geïntegreerd is, volstaat geenszins om dit aan te tonen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van

artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg gewezen worden op het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

In casu voert verzoekende partij aan dat verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te voeren naar de mate van onveiligheid in haar regio van herkomst en onmiddellijk overgaat tot het beoordelen van het intern vestigingsalternatief. Verder bemerkt verzoekende partij dat verwerende partij in haar beslissing van 18 oktober 2017 (die door verwerende partij werd ingetrokken) nog beweerde dat de woonplaats van verzoekende partij tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort, terwijl thans wordt gesteld dat “*hij zich niet enkel in Jalalabad centrum maar ook in de agglomeratie van Jalalabad zou kunnen vestigen, waartoe het dorp van verzoeker –in de logica van verweerder in de eerste beslissing – zou behoren*”. Verzoekende partij betwist in ieder geval dat haar dorp Welayati, gelegen in het district Behsud, tot (de agglomeratie van) Jalalabad zou behoren en wijst op de onveilige situatie in haar regio van herkomst. Ten slotte betwist verzoekende partij dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad en stelt zij dat naast de mate van willekeurig geweld aldaar nagegaan moet worden of de noodzakelijke infrastructuur er aanwezig is, of de primaire bestaansvoorwaarden vervuld zijn en of de regio onder effectieve overheidscontrole is. Deze elementen werden evenwel niet onderzocht door verwerende partij. Nochtans blijkt uit het rapport *UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs: The Humanitarian Needs Overview* d.d. december 2018 de slechte socio-economische situatie voor IDP's en terugkeerders (bijlage 7 van het verzoekschrift). Verzoekende partij onderstreept nog dat haar familie in Khewa woont, dat zij geen familiaal netwerk in Jalalabad heeft, dat zij er evenmin vrienden heeft en dat het feit dat zij een facebookvriend heeft die aan het NIMA studeert niet relevant is nu het NIMA zich in Kabul bevindt.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de thans bestreden beslissing weliswaar in algemene zin wordt opgemerkt dat dorpen gelegen in bepaalde gebieden van de omliggende districten Behsud en Surkhrod door snelle urbanisatie zijn opgegaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt en dat de wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, door verwerende partij bij de stad Jalalabad worden gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel, doch wordt nergens gesteld dat dit het geval zou zijn voor het dorp Welayati van waar verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn. Het gegeven dat de commissaris-generaal hierover in een eerdere – inmiddels ingetrokken – beslissing in hoofdte van verzoekende partij een ander standpunt innam, doet niet ter zake. Derhalve bestaat geen discussie over het feit dat *in casu* de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten aanzien van het district Behsud van de provincie Nangarhar.

De Raad stelt vervolgens vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing impliciet erkent dat de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekende partij van die aard is dat zij bij ontstentenis van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij anderzijds in haar verzoekschrift zelf niet betwist dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio van herkomst van die aard is dat zij bij ontstentenis van een

veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aangezien zij zelf de onveilige situatie aldaar benadrukt.

Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd wordt dat verzoekende partij, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, beschikt over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift in verband met de veiligheidssituatie in Jalalabad aanvoert dat het meest recente rapport waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert reeds dateert van 26 augustus 2019, waarbij de onderzoeksperiode liep tot 6 augustus 2019, en dat, zo blijkt uit verschillende internetartikelen (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift), sindsdien nog tal van grote veiligheidsincidenten hebben voorgedaan, onderstreept de Raad dat uit de verschillende rapporten waarnaar verwerende partij in haar beslissing verwijst blijkt dat de stad Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, stevig in handen is van de overheid en dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, er geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van *open combat* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, en dat het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is en, hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden, de impact van de aanslagen niet van die aard is dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's) en het gegeven dat Jalalabad een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de door haar bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat er sinds augustus 2019 nog verschillende veiligheidsincidenten plaats hebben gevonden niet aantoont dat de veiligheidssituatie in Jalalabad sinds augustus 2019 dermate is gewijzigd dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad thans niet meer opgaat en dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt gedateerd is. De informatie die verzoekende partij bijbrengt doet immers totaal geen afbreuk aan de vaststelling dat er in Jalalabad geen sprake is van een open oorlog en dat het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is. Immers blijken uit deze informatie twee concrete veiligheidsincidenten in de stad Jalalabad, met name verschillende bomexplosies in Jalalabad op 19 augustus 2019, de dag waarop het honderdjarige jubileum van de onafhankelijkheid van Afghanistan plaatsvond, en een aanslag op 18 september 2019 in de buurt van het *Electronic National Identity Cards Department*. De overige veiligheidsincidenten waarvan gewag wordt gemaakt in de door verzoekende partij bijgebrachte informatie vonden niet plaats in de stad Jalalabad en zijn dan ook niet dienstig. Tot slot wijst de Raad erop dat de informatie van verwerende partij waarop zij haar beslissing steunt bij een aanvullende nota van 24 augustus 2020 verder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Beshud en Surkhrod van 12 maart 2020.

Daar waar verzoekende partij betwist dat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt, waarbij zij erop wijst dat haar familie in Khewa woont, dat zij geen familiaal netwerk in Jalalabad heeft, dat zij er evenmin vrienden heeft en dat het feit dat zij een facebookvriend heeft die aan het NIMA studeert niet relevant is nu het NIMA zich in Kabul bevindt, bemerkt de Raad vooreerst dat de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij minstens één Facebookvriend heeft die studeert aan het NIMA een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de overige vaststellingen in de bestreden beslissing afdoende dat van verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt. Meer bepaald blijft onverminderd overeind dat (i) verzoekende partij een jonge gezonde alleenstaande man is; (ii) zij gelet op haar opleidingsniveau en uitmuntende talenkennis over sterke troeven beschikt om de arbeidsmarkt in Jalalabad te betreden; (iii) zij gelet op de nabijheid van haar dorp bij de stad Jalalabad en haar eerdere activiteiten daar zonder enige twijfel beschikt over de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving; (iv) uit haar Facebookprofiel blijkt dat zij verschillende vrienden heeft die zeggen in Jalalabad te wonen; (v) zij kan rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio; (vi) ook haar zelfstandigheid, die zij heeft aangetoond door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, een troef is voor een hervestiging in de stad; en (vii) zij geen bijkomende kwetsbaarheden aanhaalde waaruit zou blijken dat zij zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het louter tegenspreken van desbetreffende motieven, zonder voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te ontcrachten. Waar zij stelt dat haar familie thans in Khewa woont, benadrukt de Raad dat in het arrest nr. 229 220 van 25 november 2019 reeds door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar familie inmiddels niets meer in Behsud woont, nu uit de enveloppes waarmee haar familie documenten naar België heeft opgestuurd blijkt dat deze documenten in juli 2017 vanuit Behsud werden verstuurd, daar waar volgens verzoekende partij haar familie op dat moment reeds in Khewa zou hebben gewoond (notities CGVS, p. 11), en dat het argument van verzoekende partij dat deze enveloppes het nieuwe adres van haar familie niet vermelden omdat dit nog niet zou zijn aangepast op hun *taskara* een loutere bewering betreft. Door verzoekende partij worden geen nieuwe elementen bijgebracht waarmee zij alsnog aantoont dat haar familie inmiddels niet meer in Behsud woont. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke omstandigheden, wel degelijk redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt.

Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar het rapport *UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs: The Humanitarian Needs Overview* d.d. december 2018 (bijlage 7 van het verzoekschrift), nog de slechte socio-economische situatie voor IDP's en terugkeerders aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk vermag te doen aan het voorgaande, gezien verzoekende partij gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in de stad Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 juli 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT